Maciej Michalski
Asseco

„Utrzymanie ciągłości usług infrastruktury informacyjnej Państwa – wyzwania w obszarze zarządzania zmianą”

Ostatnie inicjatywy w obszarze cyberbezpieczeństwa wskazują na rosnącą świadomość zagrożeń dla wszystkich aspektów bezpieczeństwa (CIA – Confidentiality, Integrity, Availability) związanych z celowymi działaniami zewnętrznymi.

Działania osłonowe w zakresie cyberbezpieczeństwa – jakkolwiek bezsporne – nie adresują jednak wszystkich zagrożeń związanych z utrzymaniem triady CIA w infrastrukturze informacyjnej Państwa. Zagrożenia te mogą bowiem pojawiać się również w wyniku niewłaściwie prowadzonych procesów utrzymania i rozwoju - w tym niewłaściwie wprowadzanych rutynowych zmian w systemach informatycznych wchodzących w skład tej infrastruktury.

Dlatego, nie zmniejszając zaangażowania w ochronę przed działaniami zewnętrznymi, warto wykonać analizę zagrożeń wewnętrznych i – analogicznie jak w przypadku cyberbezpieczeństwa – starać się systemowo ograniczać ryzyko ich wystąpień.

Skala tych zagrożeń jest warta szerszego zainteresowania, albowiem rosnące oczekiwania funkcjonalne i dynamika zmian technologicznych w relacji do długotrwałego charakteru infrastruktury informacyjnej państwa pozwalają oczekiwać w najbliższych latach wysokiego i stałego poziomu zmian zarówno funkcjonalnych jak i poza-funkcjonalnych. Dlatego warto postrzegać utrzymanie infrastruktury informacyjnej Państwa jako stały i ciągły proces zarządzania równoległymi zmianami wszystkich jej składowych.

Dodatkowo, zwiększający się poziom interoperacyjności zwiększa złożoność tej infrastruktury, co ma swoje cechy pozytywne w postaci synergii funkcjonalnej, ale również cechy negatywne w postaci zwiększonego pola rażenia w przypadku wystąpienia problemów.

Mając zatem do czynienia z ciągłym i wzrastającym ryzykiem utraty atrybutów CIA systemu informacyjnego Państwa w wyniku niewłaściwie prowadzonych procesów utrzymania i rozwoju, warto wypracować model zarządzania tym ryzykiem wykraczający poza standard ‘opisz’ i ‘oceń’. Dyskusja i przegląd modeli powinna koncentrować się na optymalizacji relacji koszt-efekt, w celu gospodarnego wydatkowania środków publicznych. Wobec braku standardów liczenia kosztów dysfunkcji systemów sektora publicznego warto skorzystać z doświadczeń świata komercyjnego, które należy - analogicznie jak w przypadku BSC – zaadaptować, w tym rozszerzyć o kryteria właściwe dla sektora publicznego.

Prezentacja obejmie propozycję podejścia dla oceny jakościowej systemów informatycznych pod kątem kosztów dysfunkcji oraz wskaże główne obszary działań dla całościowego zarządzania ryzykiem dysfunkcji usług publicznych.